

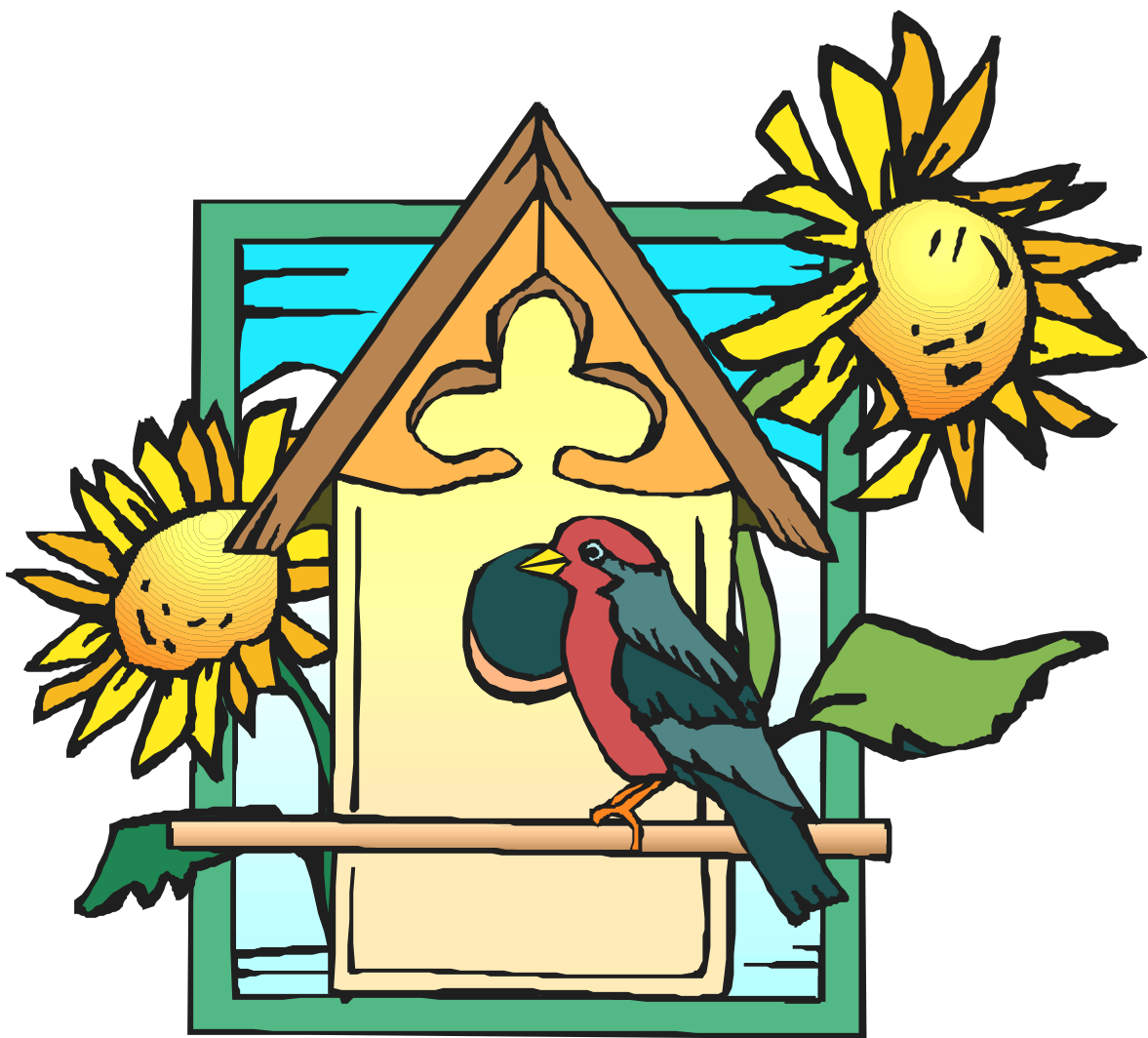
GESTRICIA

Medlemstidning för Gästriklands Genealogiska Förening

Årgång 18

Maj 2006

Nr 2

Trevlig sommar

GÄSTRIKLANDS GENEALOGISKA FÖRENING

Föreningen bildades i februari 1984
och är medlem i Sveriges Släktforskarförbund

Besöks- och postadress
S. Sjtöullsgatan 1, 802 80 Gävle

E-post: ggf.x@gavle.to

Hemsida: www.ggfx.se

Medlemsavgift **125:-** Familjemedlem **30:-**

Sätts in på Plusgiro **481 64 19-8**

STYRELSEN

Ordförande **Betty Söderlund** 026-14 60 37
E-post: betty.sd@gavle.to

Vice ordförande **Svea Gustavsson** 026-13 01 45
E-post: svea.gustavsson@telia.com

Sekreterare **Claes Embäck** 026-19 25 00
E-post: claes.emback@tele2.se

Kassör **Gunilla Ekman** 026-62 11 63
E-post: ekmanmg@hotmail.com

Ledamot **Helena Söderlund** 026-14 60 07
E-post: helena.s@comhem.se

Suppleanter **Anders Molin** 026-164054
E-post: am.molin@home.se

Lars Swahn 026-19 80 25
E-post: la.svahn@telia.com

Revisorer **Gunnar Claesson** 026-51 35 41

Ingrid Frostesjö 026-14 27 94

Revisorsuppleanter

Gun-Britt Brundin 026-16 40 90

Leif Holmqvist 070-557 13 43

Valberedning

Eva Skog 026-353 20

E-post: snusboa@hotmail.com

Berit Wallström 0278-460 12

Öppettider

Måndag

Tisdag

Onsdag

Torsdag

kl. 10 - 14

Välkommen

Sommarstängt

2 juni - 20 augusti

Gåvor

Av *Stina Öman*

Mikrokort födda-vigda-döda 1929-1931
Valbo och Hille med flera

Av *Lena Löfgren*

2 kontorsstolar

Av *Marc Hernelind*

hans egna böcker om Buresläkten och
släkterna Grubbe, Grubb, Grubbenfeldt
Grubbenhielm, af Grubbens och
Grubbman

GGF tackar för gåvorna

Vår föreningslokal !

Då GGF för 7 år sedan skrev kontrakt på vår föreningslokal fanns en klausul om att skulle Vasakronan (vår dåvarande hyresvärd) numera Norrporten behöva vår lokal skulle vi få flytta.

DEN DAGEN HAR NU KOMMIT!

Föreningen skulle ev. kunna få flytta ner på bottenplanet men skulle då få en mycket stor hyreshöjning, en hyreshöjning vi inte har råd med.

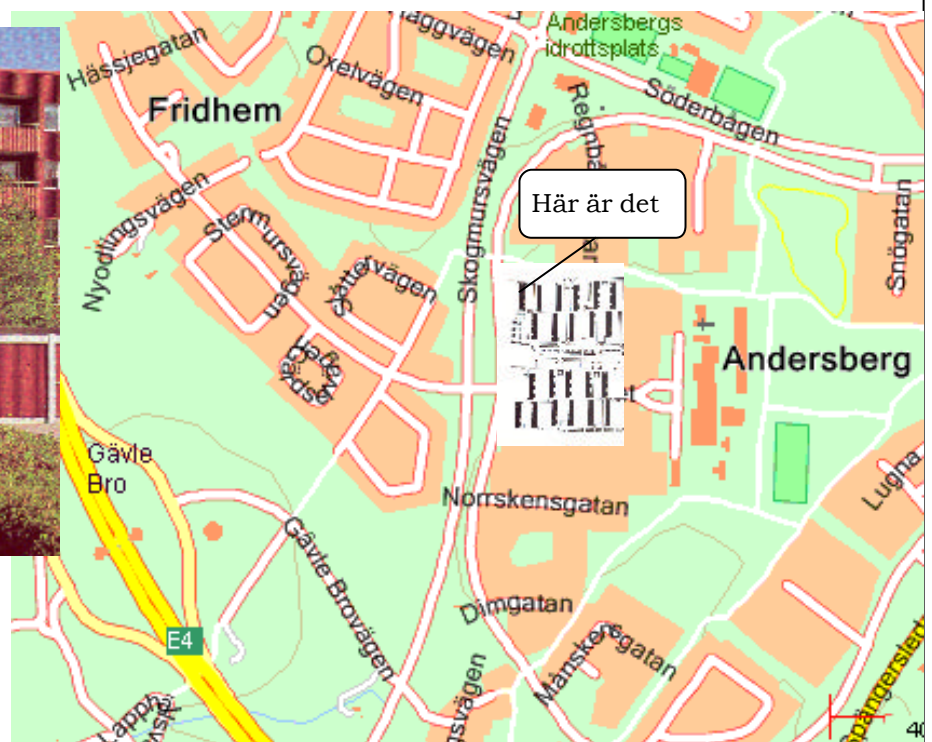
Vi har nu hittat en ny lokal för vår verksamhet. Den finns i Andersberg på Tordöns-gatan 2 B här i Gävle, är större (90 kvm mot nuvarande 67) har kök, hall och toalett. Från centrum avgår 3:ans buss var 15:e minut och bilparkering finns.

Lokalen behöver målas, tak och väggar (vi får färg) hjälp behövs med detta samt med ned- och upppackning, städning, flytthjälp m.m.

Bland våra ca 300 medlemmar måste det finnas några som både kan och vill hjälpa till.

Lokalen skall vara iordningställd till verksamheten drar igång i augusti och vi kommer att ha Öppet Hus lördagen den 26 augusti mellan klockan 11 - 15

Ring eller mejla om du kan hjälpa till med något

Barndomsminnen

av Evert Sälj

Ibland överfalls jag av en väldig lust att skriva något som kan vara till glädje för mina efterkommande. Jag har själv önskat att mina föräldrar tänkt och gjort likadant, ty jag har varit mycket nyfiken på vad som sig i släkten tilldragit men eftersom inget har blivit efterlämnat vet jag ganska litet.

Min farfar lär skall ha härstammat från Västmanland, soldat i byn Norrsälja i Östervåla socken, och fick som sedvanligt var ett kort namn och i detta fall namnet Sälj.

Intressant skulle ha varit att veta var hans föräldrar levat och vad de hetat. Jag har ett minne av att min far berättat att hans farfar skulle ha hetat Forsgren och varit torpare vid något större gods eller så. Riktigheten av detta skulle man ju kunna ta reda på genom släktforskning men sånt kostar pengar, förexten kanske det är lika bra att ingenting veta, alla kan ju inte ha Gustav Vasa till stamfader och Gud vet var man kan hamna. En bekant som försökte blev besviken och slutade när det stod antecknat i kyrkböckernas marginal, "tjuvaktiga, ogudaktiga".

Min farfar har jag själv aldrig sett men enligt vad som sades var min far en exakt kopia, liten till växten med ett humör som liknade åskväder, blix och dunder vid minsta moln. Så väldigt långt från trädet ramlade inte jag heller men däremot är min längd 175 cm.

Min farfar var alltså soldat och som sådan förfogade han över ett litet torp som födde en ko, gris och några höns. Det egentliga uppehållet för familjen kom av dagsverken hos bönderna i roten. Torpet fick i stort skötas av farmor och som skolgången inskränkte sig till att vara blott några veckor hade hon hjälp av barnen som dock inte fick vara hemma längre än till tio à tolv år för att sedan ut och tjäna sitt uppehälle själva som lillpiga eller lilldräng hos någon bonde, livet var hårt på den tiden.

Var farfar som ett åskväder var enligt far, farmor som en mild sunnanvind som mycket ofta räddade ungarna från hårdhänt behandling, ty blev aga utlovad och det inte var tid till att utföra det så gavs det vid första tillfälle. Som jag var den yngsta av Kalles ungar, han hette egentligen Karl Gustav, så var min far yngst bland sina syskon och fick därför lite mera friheter än de övriga men strängheten räckte gott och väl över för honom. Vid ett tillfälle då han blev lovad stryk

vågade han inte vara hemma utan gick och gömde sig på en källarskulle, liten, rädd och trött med resultat att han somnade. Pojken var alltså borta. Farfar var arg och lovade mera stryk när han fick fatt honom.

Timmarna gick men pojken var borta. Nu började man bli betänksam, skallgång ordnades. De som sökte var vid flera tillfällen bort till källarskullen och av ropen vaknade pojken men vågade ej svara. När sökandet inte gav något resultat avstannade det av sig själv, den enda som inte slutade var farmor, hon anade att han inte var långt borta. Farfar var nu mildare i tonen och skulle låta nåd gå före rätt om de fick tag i pojken. Som nu farmor sökte fann hon med lite tur och intuition rymlingen och sedan hon försäkrat att han skulle slippa stryk kröp han fram från sitt gömställe.

Åren gick, far växte upp till lilldräng och fick lära sig veta hut och ta vara på sig själv, ytterligare några år och platsbyten passerade. På den tiden var det årsanställning som räknades från oktober, en vecka något liknande semester, var det vanligt att tjänstefolk fick vid den tiden men då hette det slånkvecka.

Vid arton års ålder hade far en sån där vecka och var hemma. Farfar hade aldrig riktigt kunnat glömma den där rymningen och för att han måst göra avkall på sina uppfostringsmetoder och hade enligt far alltid sedan dess varit smågrinig och sett något galet i allt vad far gjorde. Under de meningsskiljaktigheter som förekommit vek far dock undan men under denna slånkvecka brast tålmodet, valpen hade fått huggtänder ty en dag när farfar gav far en örfil vek han inte utan fick fatt i farfar, lyfte honom upp mot en vägg, häktade upp honom på en krok som användes vid slakt av kalvar och annan småboskap och sade åt honom att i fortsättningen sluta med sådana uppfostringsmetoder annars skulle värre saker hända. Gubben var efter den dagen knäckt, blev som folk både hemma och borta.

Ja detta är vad jag vet om mina farförälder på muntlig väg, alla andra minnen är för svaga för att kunna återges något så när sammanhängande. Far fortsatte med att vara bonddräng och när mor kommer in i bilden tjänar de på samma gård, Stora Bultebo i Tierp. Far och en bror, August, tjänade där samtidigt och jag erinrar mig ett yttrande som mor en gång fällde, "jag kan inte förstå

hur jag kunde fastna för Kalle, ty egentligen gillade jag August bättre för han var mycket snällare och hjälpsammare". Vilka orsaker som var bidragande sade hon aldrig, kanske visste hon det ej själv.

Alltnog, Kalle och Erika gifte sig med varandra, mor var då i tjuogoårsåldern, född den 31 oktober 1865. Far var åtta år äldre, född den 17 juni 1857. Nio stycken barn blev det: Albertina, Frida, som dog vid 18 år i fosforförgiftning. Det gällde fosterfördrivning, det var ju en stor skandal att bli med barn på den tiden och stora risker togs för att bli av med det. Så kom Gottfrid, han dog vid åtta års ålder. Anna kom som den fjärde och lever då jag skriver detta, 70 år gammal. Berta kom sedan och blev blott 40 år, dog i hjärnhinneinflammation. Gösta, nu 67 år och boende på Alnö, Hilda, nu 63 år och bosatt i Härnösand och så Ellen som blev 59 år innan hon gick bort. Själv är jag nu 55 år och som tidigare sagts yngst i kullen.

Vad mor beträffar vet jag lite mer. Hon är född i Spångstugan, en liten stuga som ligger eller har legat ute på skogen mellan Skämsta och Gåvastbo i Tierp. Morfar arbetade med litet av varje, skogsarbete, jordbruk och djurskötsel. Fattigt folk fick ej vara rädd för någonting. Han blev också väl förtrogen med statarlivet efter att ha jobbat på Storängens gård några år. Till sist hamnade han som postiljon i Strömsberg och slutade där sina dagar över 80 år gammal.

Hans namn var Bolin men hans förälder i minst fyra generationer tillbaks bär namnet Svan. De var indelta soldater och enligt Bernhard Nordhs släktforskning även stammande från Karl XII:s karoliner. Genom ingifte bland Belgiens invandrade valloner svallar sydländskt blod i ådrorna.

Mormor och hennes härkomst är däremot höljt i dunkel men av några fotografier som ägs av någon av mina syskon ser hon ut att vara en ståtlig kvinna och av min mors berättelser kan jag minnas att hon var mycket bestämd i sitt uppträdande och det behövdes nog för att fostra nio ungar under knappa förhållanden.

Mina kusiner som räknas i flera tiotal är nu koncentrerade till Uppsala, Gävle och Stockholm. Man brukar säga att snille och vansinne ligger nära varandra och tyvärr finns båda delarna i den nu så stora släkten.

På senare år har vi samlats till träffar i den Bolinska grenen och vid en träff som hölls på Älvkarleby turisthotell pingsten 1960 inräknades över etthundra personer. Den som kanske mest gjort släkten den äran är väl Bernhard Nord, författare med boken "Under Marsfjällets skugga" som debut.

Som sagt, Kalle och Erika gifte sig. De bosatte sig vid Ingsån, en plats som ligger utanför Söderfors i Tierp. Som nu far inte hade varken håg eller intresse för grovarbete utan mest låg åt det mekaniska hållet, sökte han som gårdssmed till Storängens gård, det var förexten vid samma tid som morfar var stutare där. Där fick han nu ge utlopp för sina känslor både på trä och järn ty ett jordbruk med femhundra tunnland öppen jord, omkring tjugo draghästar, sextioalet klavbundna kor samt ett femtiotal ungdomdjur, det kräver sin man. Far var ung och energisk så det gick bra. Albertina, Frida och Gottfrid kom till världen där. På gården fanns nio statare och eftersom denna kategori av folk var fenomenala på att skaffa ungar till världen så kryllade det av sådana. Det var nog detta som var största orsaken till att far började drömma om att bygga en egen stuga. Som han också var en mycket självständig typ med många och vilda idéer passade han också föga att jobba under annan persons befäl, därför hände det ej så sällan att han kom i delo med rättaren på gården. Kanske var det också det som låg under hans önskan att få bo oberoende. Som tanke och handling ofta kännetecknade min far skred han till verket, snålade och sparade, fick köpa ett stengt hörn av bonden Moléns hemman i Månkarbo omkring trehundra meter från Storängen. Av den skog som fanns på tomten fick han ut till en del av stommen samt ett par flakar till väggen men sen var det stopp och väl i över ett år stod bygget stilla på grund av brist på kapital, arbetet på gården gick vidare.

Men en dag hände någonting som kom att bli en vändpunkt i stilleståndet på bygget. Far stod en dag och snickrade en vagnsflake då rättare Karlsson kom och anklagade far för någonting, ett meningsutbyte uppstod som slutade med att rättaren klämde i med, "du är mallig för knutarna du har stående i stenbacken men längre lär du inte komma". Då tog det eld på allvar, far fick tag i handyxan och röt "stick", rättaren tvekade ett ögonblick, yxan for genom luften men som tur var förbi. Far var ursinnig, fick tag i kofoten men då var rättaren som tur

var utom skotthåll. Har rättaren nu haft sista ordet hade far utan tvivel varit utan arbete men Järnström, Patron som han också kallades, medlade denna gång och nåd fick gå före rätt. Det kan nämnas att far var en sällsynt häutig karl som han ogärna ville mista. Förhållandet mellan rättaren och far blev dock mycket ohållbart. Det goda hade det dock med sig att far lånade ihop pengar så det räckte till att fullfölja bygget. Som det var otänkbart att bygga utan egnahems lån, sökte far och fick 1200 kr. Detta skulle amorteras på 40 år med 2 1/2 % ränta, alltså 24 kr plus amortering. Det gick dåligt att bli kvitt denna skuld då dagpenningen låg på 2-3 kr. Så kom det första världskriget som inte gjorde saken lättare. När lånet i slutet av 30-talet förföll måste vi barn hjälpa till med 400 kr. Jag minns att då grät far, han hade alltid varit stolt och velat klara sig själv men vi gav ju så gärna denna handräckning.

Far var trots sitt häftiga humör med få undantag allmänt omtyckt ty han var normalt gladlynt, hjälpsam och renhårig. På grund därav hade han ingen svårighet att få hjälp med röjningsarbete på tomten. Att arbeta på söndagarna var på den tiden otänkbart, friden fick då på inga villkor störas men på lördagarna slutade arbetet på herrgården klockan fyra och då förenade far nytta med nöje. Han tog hem en kagge brännvin ty sådant var billigt på 1890-talet, bjöd hem de sk sjölämningarna, det var torpare under herrgården som var utspridda i trakterna söder om Tämnarsjön åt Annedal till och som bråda tider fick göra dagsverken på gården oavsett de hade bråttom själva hemma eller inte. Torpare var i stort sätt herrgårdarnas slavar och levde i allmänhet i stor fattigdom. Nåväl, far bjöd hem dessa sjölämningar på lördagskvällarna ty det var för långt för dem att gå hem över söndagarna och de kom mer än villigt ty det blev ett angenämt avbrott i den annars så trista tillvaron. De seniga karlarna lät sig suparna väl smaka, kaffet och Erikas bullar inte att förglömma. Detta var inte vardagsmat varken för far eller hans familj och ännu mindre dessa torpare. Men nu var det väl unnat ty när suparna börjat värma de seniga människans hjärtan gick de med liv och lust lös på stubbar och stenar, bröt och bände tjoade och sa "Åå, hej". Efter ytterligare några stärkare, fast aldrig för många det var far mycket noga med, såg tomten framåt natten ut som det värsta slagfält men roligt hade gubbarna och gjorde gärna om det.

Och så berättar mor, "sen var det jag och ungarna som fick bära tillhoppa och bränna det som inte dugde till ved". Far fick på den lilla fritid och om nätterna förstås, gräva ned storstenarna så de kom frostfritt och ej frös upp igen, för det skulle bli land för potatis och grönsaker. Stugan kom också under tak, far och mor slet som djur men de var unga och förhoppningsfulla på framtiden och lönen för mödan blev också ett alldeles eget litet hem som så småningom också skulle få en ladugård med en ko, gris, får och höns, katt och hund förstås. Far hann även med att jaga konstigt nog. Av vad jag kan förstå flyttade de in i sitt hus omkring 1898 för Gösta var nyss kommen till världen.

Det finns en film som heter "Öknen blommar och här kan ett liknande uttryck användas. Ur den sterila stenbacken växte under de unga makarnas händer fram ett litet paradiset med blommor och fruktträd. Livet var dock mycket hårt för dem. Far arbetade från fem till sju med hästarnas morgonrust, sedan till klockan nitton på verkstaden så klockan tjuoet skulle det ges nattfoder. Mors arbetsdag var inte heller mindre krävande. Klockan fem började mjölkningen och dessförinnan skulle ungarnas skolmatsäckar vara färdiga. Minstingen fick följa med till ladugården och sova färdigt i ett kolfat som drogs med alltefter som mjölkningen fortskred. Så började dagens hemmasysslor och när klockan slagit sexton var det mjölkdax igen.

Staten var knappt tilltagen, ungarna till slut nio stycken och hungriga, gång efter annan fick far ta bössan och gå till skogs, en sak som han inom parentes inte gjorde ovilligt. Djur fanns, inga marker var förbjudna och knappast att jakttider existerade. Det enda som bolagen höll efter var jakten på älg och det var väl egentligen älgen som gav mat åt hungriga munnar och magar. Räv var det gott om och på den tiden betalades ett skinn med den fantastiska summan av sjuttio och åttio kronor. I min tidigaste barndom minns jag hur en fem, sex illaluktande skinn satt på tork inne på köksväggen, att hålla någon hygieniskt hög standard var ju otänkbart. På en 10 kvm stor golvyta skulle hela familjen leva tillsammans plus hund och katt och ibland även någon sjuk höna eller lammunge.

Jag minns också hur golvet skurades minst en gång i veckan med grönsåpa och hur som far och mor allt som oftast penslade alla skrymslen i sängar och skåp med fotogen för att hålla vägglöss och loppor på avstånd. Huvudlöss kamades eller luskades bort.

Luska, det var när någon med en bordskniv skrapade fram gnätter och löss som sedan dräptes. En sådan avlusningsmetod var det skönaste man kunde tänka sig, i regel somnade åtminstone jag. När jag såhär efteråt sitter och kommer ihåg och jämför med 1973 års standard och hygieniska förhållanden har jag svårt att fatta att ej dödligheten bland oss ungar inte var större. Regnkläder fanns inte, ej heller gummistövlar. På vintrarna var vi nästan jämt blåfrusna, genomsura från topp till tå. På somrarna, ja så fort det på något vis gick att gå barfota, fick vi ställa undan skorna. Jag minns än statarungarna och deras såriga fötter och ben. Lerhacka, någon slags skabb på knäna. Rävormar, vad man väl kan kalla eksem kring munnen. I den miljön växte jag upp fast jag räknades inte för statarungety några år före min födelse hade min far definitivt lämnat herrgården och blivit egen företagare, nämligen sadelmakare, det gick inte för far att gå under andras kommando, han ville vara fri och själv bestämma över sin tillvaro.

På grund av dessa omständigheter kom jag att i stort sett få växa upp och fostras av mamma. Far var ju inte hemma annat än på söndagarna ty inte ens cyklar var vanliga på den här tiden utan skulle man någon stans fick man gå. Hans arbetsplatser var på bond- och herrgårdar runt om i Tierp, Vendel, Harbo och Östervåla, det rörde sig ofta om en och en och en halv mil att gå och det gjorde man inte i onödan. Det hände ju ibland att han kom hem mitt i veckan,

han kom sent och gick tidigt och då sov ju en annan förstås.

Jag har i stort sett bara ljusa och trevliga minnen från mina tidiga barnår. Mor var snäll, ja kanske lite i överkant kan jag tycka nu efteråt. Far var också mycket snäll men bestämd, han fordrade att man löd vid första tillsägelsen och efter andra small det obevekligt. Det var ju en sak som man ganska snart lärde sig att begripa, för jag var då tack och lov inte dummare än så.

Storängen var en härlig lekplats. Det kryllade av ungar för det första, många jämnåriga, så lekkamrater fattades inte. Den stora parken med alla fina träd att klättra i, massor av vedkastar att gömma sig i då vi lekte kurragömma. De stora ladorna med allt mjukt, härligt doftande hö uti. Där hoppade vi och slog kullerbyttor. Det var väl egentligen inte tillåtet andra gånger än då det kördes in torrhö för då ville rättaren ha det så hårt packat som möjligt för att få in mesta möjliga. Men allt som inte är tillåtet har ju alltid varit det mest spännande och roliga. På höstarna då tröskningen började var det härliga tider för oss smågrabbar. Dels var vi ju så imponerade av den svarta fräsande lokomobilen som drog tröskverket och som sade tuffe, tuffe, tuffe, tuffe och bland annat hade en stor viselpipa som hördes gått och väl en halv mil då den kallade till arbete eller måltider.

Det mest spännande under trösken var dock rättjakten som vi konstigt nog fick utöva fritt fast vi många gånger

gick i vägen för arbetarna. Nu efteråt tror jag att rättaren ville bli av med så mycket råttor som möjligt. När gubbarna tog bort kärvarna och slängde upp dem på matarbordet for råttorna iväg åt alla håll och när en åtta tio ungar plus gårdvaren och vallhunden jagade blev det goda resultat det vill jag lova. En sak fick vi passa oss för och det var att inte jaga samma råttor som hundarna, orsaken begriper ni själva. Det var i regel tävling om vem som var den bästa jägaren, så vi lade upp fångsten på balkarna och fick under hela tiden hålla ett öga på de andra jägarna så man inte miste någon, alla ville ju vara värst.

Den tröskade säden kördes till magasin, agnarna till agnskjulet, halmen hissades med en halmhiss som påminde om en sådan där anordning som man hissade upp vatten ur brunnen med och som man ännu kan se vid hembygdsgårdar. Fick man någon gång följa med en halmknippa till väders var det höjdpunkten den dagen. Skulle något sådant hända i dagens Sverige skulle säkert både skyddsombud och barnavårdsnämnd bli inkopplad. En ofarlig lek var det långt ifrån. Bakom ladan, ladugården och stallet som var byggt i en långa flöt Tämnarån fram. Dess vatten var väl inte det allra renaste alla gånger men det var ett fiskrikt vatten och eftersom ungar tycks attraheras av vatten förstår var och en var man säkrast kunde finna oss.

Fortsättning i nästa nummer

Gestricia

För att bedriva vår verksamhet behövs en föreningslokal och lokaler kostar pengar.

GGF har inga bidrag utan medlemsavgiften är vår inkomstkälla och den skall räcka till hyra, tryckning av tidningen + porto, inköp av mikrokort m.m.

Tryckning av Gestricia + porto tar en mycket stor del av våra pengar, här går det att spara en hel del genom att medlemmarna hämtar Gestricia på vår hemsida. För närvarande är det bara 20 stycken som gör det men fler skulle kunna göra likadant.

Fördelen för dig är att foton och bilder kan vara i färg, du förstorar texten som du vill, skriver ut tidningen om du vill spara den eller bara läser den.

Vill du ha tidningen som E-post meddela då din adress till **ggf.x@gavle.to**

Årsmötet

Så var årsmötet avklarat igen. Ett 25-tal medlemmar hade mött upp. Lite ommöblering i styrelsen blev det. Birgitta Hellström lämnade sin plats och avtackades. Helena Söderlund blev ny ledamot och som ny suppleant invaldes Anders Molin.

Beslut togs om att höja medlemsavgiften 2007 till 140 kronor.

Efter kaffe och smörgås avslutades mötet med ett mycket uppskattat föredrag av Åke Lindgren som berättade och visade bilder om bruken i Gästrikland och Uppland.

Nya medlemmar

Lilian Bäckström

Yrvädersgatan 7, 802 75 Gävle

Sture Wennerberg

Övre Åkargatan 33, läg 1 802 53 Gävle

Ulla-Britt Östlund

Sadelvägen 20, 806 31 Gävle

Kristina Palm

Heden 25, 817 40 Bergby

Ulf Fredberg

Stenbäcksvägen 3, 806 28 Gävle

Gunnar Andersson

Furumovägen 29 D, 806 41 Gävle

Adressändring

Birgitta Stenberg

Tingsgatan 16, 812 30 Storvik

Berit Wallström

Nordsjö 3665, 820 11 Vallsta

Rättelser

Marc Hernelind

Rågångsvägen 22 B, 802 62 Gävle

Gun Frid

Älgpasset 13 F, 806 36 Gävle

Efterlysningar

Vem är kvinnan på fotot

Min farfar Lars August Forsberg född i Gävle 1858-04-17, död i Munkedal, Forsa sn i Bohuslän, har alla sina anfäder i Valbo, Ovansjö och Gävle. Det enda bevarade fotografiet är ett kvinnoporträtt taget i Atelje Elise Ahlgren, Drottninggatan 23 i Gävle, troligen runt sekelskiftet 18-1900 och har ingen identifikation. Lars Augusts mor Britta-Kajsa Hemström dog 40 år gammal år 1863 och hans styvmor Edla Fredrika Högfors från Högbo dog 51 år gammal 1884 i Gävle. Lars Augusts farfar Lars Persson är född i Valbo 1800 gift 2:a gången med Greta Larsdotter och fick med henne sonen Lars-Olof Forsberg född 1848 gift med Lovisa Hårdensson som fick nio barn varav sex döttrar bl.a Elin Fredrika född 1873.

Kan någon identifiera porträttet ?

Tacksam för svar Lars Forsberg

Bollmoraväg 130, 135 47 Tyresö. Tel 08-7986911

Vem var Magdalena Hellström

Jag har efter min farfar Lars August Forsberg född 1858 i Lerviken, Gävle i min ägo en större matsked i silver signerad A.Dunderberg och graverad: Till Magdalena Hellström gifvit af Charlotta (Leticia)? Ennesdotter i May 1792"

Ingen Magdalena har påträffats i släkten från Gävle. Vet någon något om henne?

Tacksam för svar Lars Forsberg

Tel 08-7986911

Annie - min idol

Annie Fredriksson, min styvfar-mor, har ända sedan jag var en liten flicka varit en kvinna som jag har beundrat. Hon var annorlunda, hon var framåt och före sin tid.

Annie föddes den 29 mars 1900 i Kungsholms församling i Stockholm. Om hon var ett välkommet barn vet jag inte, men jag tror det. Hennes mamma var änka (mannen hade dött 1890) och hon hade fött tre söner och en dotter i sitt äktenskap. Dottern Emilia dog endast 3 dagar gammal och yngste sonen dog 2 1/2 år gammal. De två äldsta sönerna levde.

Mamma Josefina bodde, när Annie blev till, ihop med en man som var skomakare. De var inte gifta och hon for till Stockholm för att föda Annie på Allmänna Barnbördshuset. Josefina hade några år tidigare bott i Stockholm tillsammans med samme skomakare, så hon kände antagligen till möjligheten att föda barn på Allmänna Barnbörds-huset och att man blev väl omhändertagen där.

Jag har hittat Josefinas förlösningsjournal i deras arkiv. Hon var 36 år och hade yrke baderska. Annie var 54,5 cm lång och vägde 4.050 gr. Josefina stannade kvar på Barnbördshuset i 18 dagar innan hon for hem. Jag kan tänka mig att hon ville ha en liten flicka, eftersom hennes första flicka dött så snart efter födseln.

Annie bodde tillsammans med sin mamma och sina två bröder Karl och Henning under några år. Brodern Henning flyttade till Idkerberget i Dalarna och Annie flyttade dit till honom. Henning var 14 år äldre än Annie och han hade familj i Idkerberget. Där blev Annie hushållerska åt en ung man som dog 1918. Hon blev med barn med mannens bror och födde sonen Gustaf 1918. De gifte sig aldrig.

Giftermål

Annies mamma Josefina bodde i Sandviken och var hushållerska hos H. P.

Hansson. Annie som bodde i Idkerberget åkte troligen och besökte sin mamma i Sandviken. Det var antagligen där hon träffade sin man, som hon fick barn med 1920. Han bodde i Sandviken.

Dottern Vera föddes i Sandviken och Annie står som utflyttad från Idkerberget till Sandviken med sina två barn, Gustaf och den nyfödda Vera dagen efter födelsen.

Annie och Veras pappa Philip gifte sig 1920 och familjen bodde sedan på bruket i Sandviken. Annies son Gustaf flyttade efter några år tillbaka till Idkerberget, till sin pappa och hans föräldrar. Pappan blev sjuk, farföräldrarna dog, då flyttade Gustaf till sin morbror Henning och hans familj i Idkerberget där han växte upp. Philip hade också barn innan giftermålet med Annie. En son som heter Nils som också bodde hos Annie och Philip.

Arbete

Annie arbetade som städerska vid järnverket. Hon var aktiv socialdemokrat och ordförande i städerskefacket. Hon var också medlem i olika kvinnoorganisationer. Annie arbetade huvudsakligen på manufaktursidan (sågar mm) som städerska. Oftast arbetade hon från eftermiddagen och framåt kvällen. Barnen Vera och Nils fick klara sig själva. Hennes man Philip arbetade dagtid, kom hem, tvättade sig och körde sedan taxi på kvällarna.

Skilsmässa

Philip flyttade 1936 ifrån familjen till Gävle. Annie och Philip skilde sig 1938 och hon stod sedan på egna ben. Eller gjorde hon inte det? På något sätt måste hon försörja sig och få tak över huvudet. Hon blev hushållerska åt en man som hette Viktor i slutet av 30-talet och levde med honom på bruket i Sandviken tills han dog 1964.

Olyckor

Sonen Gustaf som bodde i Idkerberget hos sin morbror Henning och hans familj dog i en gruvolycka där 1940. Henning dog också i en gruvolycka bara ett år senare, 1941.

Detta måste ha varit svårt att komma över för Annie. Hon pratade aldrig om det när jag var barn och jag fick inte veta något om det förrän långt efter Annies död. Hon nämnde ibland för andra släktingar att något hemskt hade hänt, men inte vad. Undrar om hon i dåtidens samhälle fick hjälp att bearbeta sin sorg. Hon hade nu kvar sin dotter Vera och sin styvson Nils, som hon tog hand om även efter skilsmässan från Nils pappa.

Mina minnen

Jag själv är 40-talist och har många minnen av min styvfar-mor under 50- och 60-talen. Hon deltog varje år i 1 maj-demonstrationen genom Sandviken. Vi stod troget varje år och tittade efter henne och vinkade åt henne. Själva gick vi aldrig i någon demonstration. Annie skred stolt fram tillsammans med de andra i tåget.

Annie var också aktiv inom fackföreningen och var ordförande i städerskefacket. Vilken kvinna skulle på den tiden ha taget på sig detta fackliga arbete om hon inte själv ansett sig vara stark och "kämpaglad". Varifrån fick hon sin styrka?

Hennes klädsel var alltid avvikande. Hon hade lila kappor och fina färgglada klänningar, när de andra kvinnorna på bruket gick omkring i sina gråa kappor och hucklen.

Hon bodde ihop med en man utan att vara gift och verkade inte bry sig om de fördomar som detta medförde. Hon tog hand om sin mans barn Nils även efter skilsmässan. Jag minns en gång då hon kom hem till oss när jag var sjuk. Jag var inte så gammal. Hon bråkade med min mamma om att man inte skulle ligga till sängs i ett mörkt rum när man var sjuk. Man skulle vara uppe och med och göra det man orkade. Hon smällde upp rullgardinen. Mamma var inte alls med på noterna. Dessa tankar finns ju numera inom sjukvården. Upp och hoppa, så fort Du orkar.

Brodern i Amerika

Annies äldsta bror Karl, emigrerade till Amerika 1903. Annie var då bara 3 år och brodern var 19 år. Jag har hittat igen att han for med skeppet Celtic från Liverpool. Biljetten betalades av morbror Chas J Ohlsson, 3d str, Fargo, North Dakota. Chas, dvs Karl var en bror till Annies mamma Josefina.

Annie sökte hela sitt liv efter brodern i Amerika och tog bla hjälp av Röda korset. Hon fann aldrig igen honom. Jag har hittat vilken båt han for över med och var han bodde i Amerika tack vara emigrationsdatabaser på cd-rom, Ellis Islands databas med immigranter och amerikanska folkräkningar (census). Tänk om Annie hade haft möjlighet att hitta igen honom under sin livstid. Hon pratade ofta om sin bror som försvunnit i Amerika. Tänk om jag, med nutidens teknik, hade kunnat hjälpa henne att finna igen sin bror. En gång före 1956 fick Annie besök från USA av någon som hette Gottard. Ingen av nu levande släktingar vet vem denne Gottard var.

Jag var inte med vid besöket, men min kusin som också var barn då, var med när Annie tog emot honom. Han minns hur glad hon blev när han kom. Men vem var han? Om någon som läser det här vet det så hör av er till undertecknad.

Pensionären

När Annie blev pensionär så blev hon aktiv i PRO i Sandviken och dess sekreterare och hon hade även många studiecirklar genom ABF. Hela sitt liv hade hon varit aktiv och förblev så ända till sin förtidiga död vid 69 års ålder. (Hon dog i njurinflammation. Fick livmoderhalscancer när hon var 50 år och gjorde flera resor till Radiumhemmet i Stockholm för behandling och blev frisk från sin cancer.) Annie dog den 2 mars 1969

i Sandviken. Både fackföreningen Metall 135, PRO och Hörselfrämjandet deltog vid hennes begravning.

Varför var Annie min idol?

Hon var självständig. Hon kämpade i med- och motvind. Hon gav aldrig upp trots fattigdom och motgångar. Hon var en kraftfull kvinna före jämställdhetens tid. Hon arbetade för att alla skulle få det bra i samhället. Hon tog ofta parti för de svaga. Jag minns speciellt en kvinna som hon ömmade för, kvinnan bodde i samma hus på bruket. En kvinna som hon tyckte inte borde föda fler barn och som behövde mycket stöd. Jag minns också hennes stolthet vid min studentexamen 1967 i Sandviken. Studenterna vandrade i ett tåg genom staden och Annie tog mig under armen och

gick med. Talade stolt om för alla hon kände att hennes barnbarn hade tagit studenten. 1967 var detta fortfarande något stort. Framförallt för en arbetarkvinna.

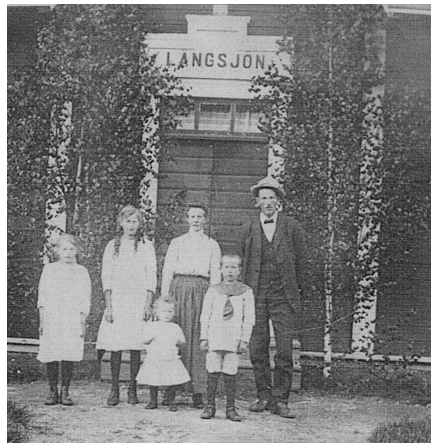
Den enda gång jag hörde henne vara bitter var när Viktor, som hon hushållat för sedan slutet av 30-talet dog 1964. Hon fick behålla lösöret i deras hem, men fick inga pengar efter honom eftersom de inte var gifta.

När jag själv blev politiskt aktiv och med i styrelser i olika föreningar på 1970-talet hade jag Annie som förebild. En förebild som gav mig styrka och glädje.

Kerstin Ellert f. Fredriksson
kerstin.ellert@bredband.net

Siri berättar

Rakt genom norra spetsen på Stora Skedvi socken skär järnvägen mellan Gävle och Falun. Så har det nu varit i snart 150 år, järnvägen invigdes nämligen den 13 juli 1859. Vid Långsjöns västra sida anlades en mötes och lastplats enligt ett beslut som fattades av styrelsen för Gefle-Dala Jernväg den 1 december 1862. På platsen fanns redan då en banvaktsstuga, en kasern och en smedja. Nu byggdes två nya spår, ett för möte och ett för uppställning av vagnar. En kolbrygga och en lastkaj iordningställdes också. De banvakter som först kom till Långsjön med sina familjer var Per Persson från Gagnef och Nicklas Tengdelius från Sörestad i Skaraborgs län. Under de första 30 åren t.o.m. 1895 sköttes trafiken av personal från banavdelningen. Från 1 juli 1896 till 31 december 1898 sköttes stationen av Olof Olsson Mört. Han efterträddes av Karl-August Lindberg som flyttade till Falun 1910 då Per Rosengren Jonsen tog över och stannade till den 12 januari 1913, då Per Andersson flyttade in med fru Tekla och barnen Ingrid, Astrid och Ingemar. Familjen utökades med ytterligare två flickor Siri född 1917 och Ingeborg född 1920. Vi låter nu Siri berätta om livet i Långsjön: 1913 fattades i Långsjön en stationsföreståndare som skulle hålla reda på möteståg och rangera virkesvagnar både tomma och lastade. Min far Per Andersson (senare kallad Långsjö-Pelle) var då anställd vid Korsnäs station. Han blev nästan tvingad att flytta till Långsjön under löfte om att få flytta därifrån när äldsta barnet skulle börja

Familjen Andersson

skolan. Den 13 januari 1913 kom så min pappa och mor Tekla och deras 3 barn 5, 6 och ½ år gamla till Långsjön. Det var mitt i den mörkaste årstiden och de kom till ett mörkt och ensligt beläget hus, med en stor mörk skog mot Råberget som inte släppte in solen i huset förrän i mitten på februari. För att kunna bo och överleva i Långsjön blev de tvungna att köpa kor, gris och höns. Varken Tekla eller Per hade tidigare haft kontakt med sådana djur, så det måste ha varit en svår tid innan man vande sig. Så får vi också tänka på att en stallykta var enda ljuset utomhus och inne fanns bara talgljus och fotogenlampa att tillgå. I Långsjön fanns en kasern som rallarna uppfört och bott i, den hade nu blivit ett lämpligt vinteride för Skedvis skogsavverkare. Kasernen var en timrad byggnad med en stor öppen spis i ena hörnet och dubbla väggfasta sängar i den andra. En vinter bod-

de där 13 man, det måste ha varit trångt och jobbigt! Trångt blev det också på lastkajen: Timmervältor, långved i högar, massaved i långa vältor och så något som kallades propps som skulle exporteras till England för att användas i kolgruvorna. Massaveden skulle ströläggas och timret tummas, det var arbeten som min far brukade åta sig vid sidan om tjänsten vid järnvägen. Att räkna kolstigar som tömdes från kolbryggan ingick också i jobbet. Efter trettondagen började Pelle lyssna efter bjällerklang från Råberget. Då kom Skedvibönderna med sina hästar. Detta var en ljuspunkt i min fars tillvaro. Då fick han någon att prata och skämta med och även tillfälle att dra en och annan spader. När det började våras var det roliga slut för Långsjö-Pelle då försvann alla hästar och gubbar hem till Skedvi. Jag minns namnet på några av gubbarna som brukade bo i kasernen: Det var Skedvi-Kalle och Jerusalemfarearen Samuelsson, Anders Olofsson och Eriksson, som hade en dövtstum son. Vidare Jacks-Olle och två bröder Jansson, Klas och Alvar och vi får inte glömma Blad med sonen Knut. Jag har ett roligt minne som handlar om Blad: Han skickade en gång ett öppet brev hem till sin fru, med en kompis som skulle hem till Skedvi över helgen: Där stod: !Emma mera grötmjöl!! Blad. När våren kom blev det tyst i stall och kasern, inga pinglor hördes längre på lastkajen. Sjöarnas is gick upp och det blev tjäderspel på Råberget. Nu var det dags att få ekan i sjön och att sätt ut ryssjor och mjärdar.

Att sitta i ekan och meta abborre var ett nöje för hela familjen, med undantag för mor Tekla som fick ta hand om fångsten och laga stuvad abborre och pepparrotsgädda som omväxling till den salta sillen. En och annan tjädertupp och hare hamnade också i mor Teklas gryta. Vid Långsjön hade vi grannfamiljer där båda hufväderna var skomakare. Det fanns de som undrade om de lagade skor åt varandra! Nu var det så att de hade kunder både i Hofors och Ryggen och det räckte till för båda. Ibland hände det att vi fick ta med oss ett par nyhalvsulade skor till någon kund i Ryggen då vi åkte med tåget till skolan.

På en udde i sjön bodde Johan Andersson med sin styvmor Johanna Jonsdotter. Platsen kallades Uddas. De hade två kor som gick på skogsbete i Råberget tillsammans Engvalls och våra kor. Tack vare korna så träffades vi grannar dagligen under sommaren, men på vintern blev det inte så ofta.

Anders Johan och Wilhelmina

På andra sidan av Långsjön bodde familjen Wilhelmina och Anders Johan Engvall med barn. Wilhelmina eller tant Mina som vi barn kallade henne, hade rökt pipa sedan barndomen. På somrarna då vi hade våra kor tillsammans på skogsbete i Råberget, brukade Mina ro över sjön för att släppa in korna och mjölka dem. Det hände då att Mina släppte årorna ett tag för att ta fram sin kära pipa och ta sig ett bloss. Om det nu råkade blåsa så drev ekan i väg över sjön. Då var det någon påhittig person som ropade: "Titta en drivande Mina på Långsjön!" Det var nog det mest krigiska som hände på Långsjön.

Längs järnvägen hade vi grannfamiljer åt båda håll. Två km mot Hofors i Born, bodde Gustaf och Elna Sundquist med sonen Gösta. När de på 1930 talet flyttade till Korsån flyttade Hilma och Paul Nordström in. Tre km mot Ryggen bodde i Lottbo familjen Emma och Ar-

vid Johansson med 5 barn. Vi barn var ungefär lika gamla så vi fick sällskap till skolan. Och vi hade också möjlighet att leka tillsammans då och då.

Tidigare har jag berättat om mörkret i Långsjön, men nu kommer en verklig ljuspunkt. 1918 började min far och farfar bygga en fördämning i ån mellan Vargsjön och Långsjön och en dammlucka och en ränna tillverkades. Vid rännan bygges ett hus som rymde vattenhjul och generator. Det blev ett VATTENKRAFTVERK. Sedan återstod arbetet med att dra ledning till bostad och station, en sträcka på ca ½ km.

Vi fick elljus i stationskuren och bostadshuset, i ladugård och höns hus. Det måste ha varit en sagolik upplevelse att få elljus jag var dock för liten för att kunna minnas själva händelsen. När radion kom kunde min far ladda batterier åt både grannar och oss själva.

En gång kom en man som fraktat batteriet i en ryggsäck, men när han packade upp batteriet var både ryggsäcken och rocken ryggsida uppfåtta av utspild syra. Som tur var klarade sig ryggen under rocken. (Det var en blyackumulator).

En annan ljuspunkt och stor händelse inträffade 1931. Min far hade fått en ny lysande ide som styrelsen för Gävle-Dala Järnväg tog på allvar och beslöt att genomföra. Taket på banvaksstugan läkte och kuren som omgav ställverket var helt slut. Min far föreslog att man skulle flytta bostaden och bygga samman den med ställverk och expedition. Vi fick bo i kasernen under tiden som flytten och bygget genomfördes. Kasernen fick nytt golv och en kokspis ersatte den öppna spisen. Möblerna placerades i ett par finkor på stickspåret.

Takpannorna plockades av skorstenen revs och fönstren togs ut. Sedan drogs timmerstommen till den nya platsen, närmare spåret. Man grävde och murade, snickrade och målade hela sommaren. När hösten kom kunde vi flytta in i ett helt nytt hus med centralvärme och el från egen kraftstation. Nu fick min far nära till kaffetåren, bara en tambur mellan köket och expeditionen. Det hela var en underbar upplevelse!

Som jag berättade inledningsvis så blev vi lovade att få flytta när äldsta barnet skulle börja skolan. Men så blev det inte. Familjen hade funnit sig väl till rätta och blev kvar i Långsjön.

Min två äldsta systrar Ingrid och Astrid fick börja skolan i Långtäkt ca 7 km mot Ryggen. Man gick på järnvägsspåret men på vintern fick man inte gå utmed rälsen så det kom upp snö på den, man fick pulsa fram mitt i spåret.

1920 hade vi blivit 5 syskon: Ingrid, Astrid, Ingemar, jag Siri (Sigrid) och lillasyster Ingeborg. Samma år flyttades skolan från Långtäkt till Ryggen. Vi fick nu gå till Borns anhalt (två km mot Hofors) och åka persontåg till skolan. Hemresan skedde med godståg i en s.k. "godsvårdafinka" som låstes från utsidan. Vi var hemma igen vid ½ 6-tiden på kvällen. Det blev en lång dag att klara på mjölk och smörgås! Nu klagat eleverna ofta på den mat som de får serverad på skollunchen. Tänk vad tiderna förändras! Men vi hade ju ändå bättre på ett sätt än dagens skolbarn, vi hade en mamma hemma som väntade oss med mat, värme och hemtrevnad.

Flux Johan och fostersonen Axel

Ett annat minne från 1920-talet: ca 3 km norr om Lottbo ligger Flux fåbodrar, en bit in i Vika socken. Där bodde en gammal farbror, Flux Johan. Han hade långt helskägg som nådde till midjan och därtill ett stort skinnförkläde som nådde ner över stövelskaften. En tid körde han timmer i skogen med en stor vit hingst. I våra barnaögon såg han ut som en trollgubbe ur sagorna.

Nu hände det sig att Flux Johan fyllde jämna år och grannarna skulle uppvakta. Det var vinter och min far lånade en häst av en Skedvibonde. Jag som var ca 6 år blev nedstoppad i en kolstig fyllad med halm tillsammans med mor och far. Resan till Flux var spännande i dagsljus. Över Långsjön utmed "Proviantleden" till Storsbo, därifrån genom skogen upp mot Slammerbergen och Flux.

Födelsedagsfesten drog ut på tiden och när den så småningom var slut var det kolmörkt ute. Vi kröp ned i kolstigen och det bar av hemåt. Man såg bara mörka träd och buskar som såg ut som jättar och troll! Min far höll väl i tömmarna men det var hästen som hade ansvaret för hemfärden. Han längtade hem till sina kompisar i stallet. Allt gick väl och vi kom hem sent på kvällen.

I början på 1932 började det gå rykten om att vi skulle få en ny liten granne.

BV-stugan före flytten

Det var våra grannar hos Engvalls som skulle få tillökning! Där bodde nu yngsta dottern Lydia tillsammans med sin man Oskar Eklund. Den 12 mars kom deras son Tore till världen. Det hade inte fötts några barn i trakten på många år, så detta var en sensation! Min syster Ingeborg och jag var så lyckliga när vi kunde gå över isen till Engvalls och beskåda ”underverket”. Det kan inte Tore minnas men jag minns det som om det varit i går...

1945 skulle det äntligen byggas en väg över Råberget mot Stora Skedvi. Vägen från Ryggen via Långtåkt och Lottbo hade blivit färdig något år tidigare. Min far åtog sig att röja av skogen på en bit av den nya vägen mot att han fick ta veden till bränsle. Dels var han otränad och dels blev det jättigt att skynda till skogen och fälla träd mellan tågpassen, alltnog så fick han besvär från hjärtat. Han avstod från sin kära pipa i en vecka, men den 11 september sa han ”I morgon skall jag börja röka igen” Men den morgonen kom aldrig för Per Anderson. Han dog i sömnen den 12 september 1945.

Sorgen och saknaden var fruktansvärd. Till råga på allt måste mor Tekla flytta omgående då de bott i en tjänstbostad. Någon annan måste ta vid och sköta stationen. Nu var det slut på idyllen i Långsjön, men vi barn hade fått uppleva en lycklig barn- och ungdom!

Under några år före 1920 (under första världskriget), drev Televerket en impregneringsanläggning för stolpar vid Långsjön. Stolparna barkades på upp-

lagsplatsen vid kasernen, skickades utför backen ned i Långsjön och flotades till en vik i södra delen av sjön. Där drogs de upp och anslöts till en anläggning för impregnering. Impregneringsmedlet var kopparvitriol från gruvan i Falun. Det finns fortfarande nästan ingen växtlighet på ytan där verksamheten bedrev. Stolparna lastades upp direkt på vagnar ute på spåret. När verksamheten lades ned köpte Pelle baracken som

hörde till anläggningen och byggde om den till höns hus. Efter Per Andersson död kom det nytt folk till stationen i Långsjön men ingen stannade särskilt länge. Stationen automatiserades och styrs nu från Gävle. Utlastningen av skogsprodukter upphörde sedan vägarna blev färdiga. Smedjan och kolbryggan revs. Så kom turen till kasernen och slutligen till stationen och uthusen, allt var borta 1977.

Nu finns ett par sommarstugor vid upplagsplatsen vid järnvägen och tre stycken stugor vid sjön utmed vägen mot Ryggen. ”Uddas” (Djupudden) finns kvar och ägs av ett barnbarn till Engvall. Engvalls finns kvar och ägs av en familj från Stockholm. Den sista bofasta vid Långsjön var Lydia Eklund som flyttade omkring 1980 och som bodde i Engvalls på somrarna fram till 1988.

Tore Eklund har hjälpt till med utskrift och sakuppgifter om Långsjöns station.
PS.

Det finns en sak som vi inte berört i texterna ovan och det är hur kommunikationen mellan stationerna fungerade. För att en trafiken skall kunna fungera krävs att stationerna har förbindelse med varandra. Redan då järnvägen byggdes drogs en telegrafledning på stolpar längs med spåret. Det var från början bara en tråd. Samuel Morse tog patent på den elektriska telegrafens 1836 och den hade redan fått god spridning världen över då Gefle-Dala Jernväg började byggas.

Redan 1857 fick bolaget tillstånd att ta emot och vidare befordra telegram vid stationerna. ”Under år 1864 såg bolaget sig nödsakat att på grund av inrättandet av mötesplatser mellan stationerna Robertsholm – nuvarande Hofors- och Korsnäs upplägga ytterligare en telegraftråd å stolparna samt förse dessa bägge stationer och banvaktsstugor vid Långsjön och Ryggen med telegrafapparater.” (Ur Historiken om Gefle-Dala Jernvägar 1855-1908).

Telegraftrafiken ökade och 1890 fattades beslut om att bygga ytterligare en linje mellan Gävle och Falun för 6000:- kr. 1897 tog Telegrafverket över verksamheten. Nya stolpar och ledningar uppsattes. Järnvägen behöll fyra ledningar längst ned på stolparna för eget bruk. 1902 var också telefonförbindelse för järnvägens behov utbyggd utmed hela sträckan mellan Gävle och Falun. Det fanns ingen anslutning till Telegrafverkets ledningar! Dessa gick förbi utanför husen, men om man skulle ringa på Riksnätet fick man ta sig till Ryggen eller Hofors.

År 1909 fanns utmed järnvägen mellan Gävle och Falun 2 telegraflinjer och 94 telefonlinjer. Teleledningarna lades om till kabel ca 1941 i samband med att järnvägen elektrifierades. Det dröjde ända till ca 1970 innan det kom telefon till Engvalls och Långsjön.

Om jag nu som en parantes till den här berättelsens skulle framföra lite funderingar på varför ”Skogen” avfolkades helt så är det många faktorer som hjälpt till. Som det framgår av Siris berättelse så var skolgången ett stort problem. Samma sak gällde för min del, jag gick i skola i Ängelsfors och Långshyttan.

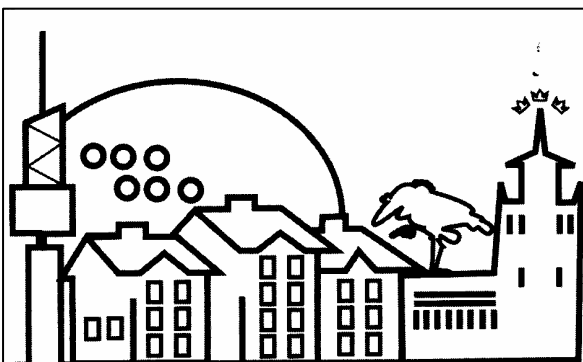
Tågen gick förbi Långsjön men stannade inte. Telefonledningar gick förbi, men det fanns ingen anslutningsmöjlighet. Postgången var också ett bekymmer tidvis fick vi hämta posten i Hofors och de sista åren som min mor bodde i Engvalls fick hon åka till Falun för att hämta posten. Förmodligen hade bygden ändå inte haft någon framtid, då det var långt till platser med arbetstillfällen.

Vid pennan, Tore Eklund som lämnade ”Skogen” 1957.

Påminnelse om medlemsavgiften 2006

Med detta nummer av tidningen medföljer ett nytt inbetalningskort till dig som ännu inte betalat medlemsavgiften för 2006. Vill du inte vara medlem längre var vänligt meddela detta.

Har du betalat men ändå fått ett nytt inbetalningskort beror detta på att några har glömt att skriva sitt namn på förra utskicket. Kontakta Betty så att vi kan rätta till detta.

Släktforskardagar **STOCKHOLM 2006**

"Kungliga Hufvudstaden"
Samtidigt med Släktforskardagarna
och Sveriges släktforskarförbunds
20-årsjubileum pågår
Stockholms kulturfestival 2006.

Det blir en spännande vecka där stadens stora kulturutbud erbjuder något för alla.

Fredag 11 aug. Ordförande- och redaktörskonferens i Släktforskarcentrum, Sundbyberg, samt cirkelledarkonferens på Riksarkivet, Marieberg.

Lördag 12 aug. Invigning av släktforskardagarna med utställningar, föreläsningar samt Släktforskarförbundets riksstämma, allt på Factory/Nacka Strand.

På kvällen jubileumsföreställning med underhållning och utdelning av priser.

Söndag 13 aug. Utställningar och föreläsningar fortsätter.

Måndag-torsdag 14-17 aug. ÖPPET HUS och aktiviteter på många av Stockholms arkiv, bibliotek och museer.

Fler detaljer i nästa nummer av Släkthistoriskt Forum, och på hemsidan

www.stockholm2006.se